

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **M. Ł.**

skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i inne
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 12 maja 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt II AKa (...)
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 17 września 2019 r., sygn. akt IV K (...),

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S., Kancelaria Adwokacka Ł., kwotę 732 zł (siedemset trzydzieści dwa złote), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;**
- 3. zwolnić M. Ł. z kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M. Ł. został oskarżony o to, że w nieustalonym czasie od 22 grudnia 2015 roku do 26 grudnia 2015 roku w Ł. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru grożąc pozbawieniem życia i pozbawieniem wolności małoletniej poniżej lat 15 G.B., doprowadził małoletnią do wykonania innej czynności seksualnej polegającej na dotykaniu jego członka i usiłował doprowadzić ją do obcowania płciowego lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na

postawę pokrzywdzonej oraz w celu swojego zaspokojenia seksualnego prezentował małoletniej poniżej lat 15 G.B. wykonanie czynności seksualnej, tj. o czyn z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 200 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 17 września 2019 r., sygn. akt IV K (...), uznano oskarżonego za winnego tego, że w nieustalonym czasie od 22 grudnia 2015 roku do 26 grudnia 2015 roku w Ł., grożąc wyrządzeniem krzywdy małoletniej pokrzywdzonej poniżej lat 15 G. B. oraz jej najbliższym doprowadził w/w małoletnią do wykonania innej czynności seksualnej polegającej na dotykaniu jego nagiego członka, czym wypełnił dyspozycję art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i za to na podstawie art. 197 § 3 pkt 2 k.k. wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41a § 2 i § 4 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego M. Ł. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną G. B. oraz zakazu zbliżania się do w/w na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 5 lat. Na podstawie art. 62 k.k. orzeczono wobec oskarżonego M. Ł. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego i prokuratora Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego M. Ł. uznał za winnego tego, iż w nieustalonym czasie od 22 grudnia 2015 roku do 26 grudnia 2015 roku w Ł., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru grożąc, pozbawieniem życia małoletniej poniżej lat 15 G. B. oraz wyrządzeniem krzywdy jej najbliższym doprowadził w/w małoletnią do wykonania innej czynności seksualnej polegającej, na dotykaniu jego nagiego członka i usiłował doprowadzić ją do obcowania płciowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej oraz w celu swojego zaspokojenia seksualnego prezentował tej małoletniej wykonywanie czynności seksualnej to jest o popełnienie czynu z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 200 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył M. Ł. na podstawie art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 6 lat pozbawienia wolności. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, który zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez nienależyte uznanie przez Sąd Apelacyjny, że jest zasadny podniesiony w apelacji prokuratura zarzut obrazy przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k., które skutkowało błędnym ustaleniem faktycznym, że skazany usiłował doprowadzić G.B. do obcowania płciowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej;

2. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegające na zaniechaniu przez Sąd Apelacyjny kontroli odwoławczej w zakresie zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy, co uniemożliwiło skazanemu realizację jego prawa do obrony.

3. z tzw. ostrożności procesowej rażącą niewspółmierność kary 6 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec M. Ł.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w Ł. wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wywiedziona przez obrońcę skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W tym kontekście podkreślić należy, że postępowanie sądowe w rozważanej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Lektura treści zarzutów kasacyjnych oraz ich rozwinięcia, zawartego w uzasadnieniu tego

nadzwyczajnego środka zaskarżenia, może rodzić wątpliwości co do tego, czy autor kasacji wystarczająco wnikliwie zapoznał się z motywacyjną częścią orzeczenia Sądu odwoławczego.

Kasacja, powielająca zarzuty zwykłego środka odwoławczego, stanowi jedynie próbę spowodowania dokonania przez Sąd Najwyższy, niedopuszczalnej przecież, ponownej kontroli instancyjnej i to tylko z tego powodu, że skarżący, nie akceptując stanowiska Sądu *ad quem*, ponawia wyrażone już stanowisko procesowe.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd odwoławczy w sposób jasny, logiczny i wyczerpujący odniósł się do kwestii zebranego i ocenionego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zaś do zeznań M.K. w kontekście relacji pokrzywdzonej G. B. Sąd odwoławczy uznał, że skoro zeznania pokrzywdzonej z uwagi na niepamięć i psychologiczny mechanizm wyparcia zdarzeń nie mogą być podstawą prawidłowych ustaleń sądu to za takie uznane mogą być tylko i wyłącznie zeznania M. K., z których to zeznań jasno wynikało, że oskarżony popełnił na szkodę G. B. czyn w kształcie wskazanym przez oskarżyciela publicznego (uzasadnienie SA - s. 3). To z kolei doprowadziło Sąd Apelacyjny do uznania, że M.Ł. we wskazanym czasie i grożąc G. B. pozbawieniem życia i wyrządzeniem krzywdy doprowadził małoletnią do wykonania innej czynności seksualnej polegającej, na dotykaniu jego nagiego członka i usiłował doprowadzić ją do obcowania płciowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej oraz w celu swojego zaspokojenia seksualnego prezentował tej małoletniej wykonywanie czynności seksualnej. Okoliczności te zdecydowały o przyjęciu kwalifikacji prawnej z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 200 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., co skutkowało wymierzeniem kary 6 lat pozbawienia wolności.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź

rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

W tym stanie rzeczy trzeba stwierdzić, że obrońca skazanego we wniesionej kasacji w stopniu oczywistym nie wykazał, aby zaskarżony wyrok dotknięty był nie tylko rażącym, ale jakimkolwiek naruszeniem prawa. Konsekwencją tej oceny było oddalenie kasacji, we wskazanej kwalifikowanej formule prawnej - na posiedzeniu, bez udziału stron.

Na rzecz obrońcy z urzędu orzeczono stosowne wynagrodzenie za czynności dokonane w toku postępowania kasacyjnego. Rozstrzygnięcie zaś o kosztach w punkcie 3 postanowienia Sądu Najwyższego uzasadnia treść art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., bowiem uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe z uwagi na jego sytuację finansową oraz wysokość orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.